



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 535/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., A., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 16316/2013, Rvp 16317/2013, Rvp 16318/2013, Rvp 16319/2013, Rvp 16320/2013, Rvp 16321/2013, Rvp 16322/2013, Rvp 16323/2013, Rvp 16324/2013, Rvp 16325/2013, Rvp 16326/2013, Rvp 16327/2013, Rvp 16328/2013, Rvbp 16329/2013, Rvp 16330/2013, Rvp 16339/2013, Rvp 16340/2013, Rvp 16341/2013 a sp. zn Rvp 16345/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Lučenec a jeho uzneseniami č. k. 17 Er/1014/2007-15 z 19. marca 2012, č. k. 5 Er/945/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 5 Er/943/2007-16 z 30. mája 2012, č. k. 5 Er/958/2008-16 z 30. mája 2012, č. k. 5 Er/955/2008-16 z 30. apríla 2012, č. k. 5 Er/941/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 14 Er/614/2007-49 z 22. februára 2012, č. k. 5 Er/614/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 5 Er/1013/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 5 Er/449/2009-11 z 30. mája 2012, č. k. 5 Er/838/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 17 Er/379/2011-13 z 30. decembra 2011, č. k. 6 Er/957/2010-12 zo 14. decembra 2011, č. k. 8 Er/526/2008-17 z 27. februára 2012, postupom Okresného súdu Revúca a jeho uzneseniami č. k. 3 Er/3387/2008-17 z 2. mája 2012, č. k. 3 Er/3598/2008-63 zo 6. novembra 2012, č. k. 3 Er/693/2010-38 z 8. augusta 2012 a postupom Okresného súdu

Rimavská Sobota a jeho uznesením č. k. 1 Er/1883/2006-28 z 23. júla 2012, ako aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici a jeho uzneseniami č. k. 12 CoE/25/2013-54 z 27. februára 2013, č. k. 1 CoE/493/2012-34 z 30. novembra 2011, sp. zn. 41 CoE/332/2012 z 30. novembra 2012, č. k. 14 CoE/369/2012-38 z 12. decembra 2012, č. k. 17 CoE/274/2012-38 z 30. januára 2013, č. k. 1 CoE/494/2012-38 z 30. novembra 2012, č. k. 13 CoE/47/2013-92 z 22. marca 2013, č. k. 13 CoE/323/2012-39 z 22. januára 2013, č. k. 17 CoE/223/2012-37 z 29. novembra 2012, č. k. 13 CoE/272/2012-30 z 24. januára 2013, č. k. 15 CoE/5/2013-41 zo 6. februára 2013, č. k. 13 CoE/36/2013-54 z 30. novembra 2011, sp. zn. 43 CoE/47/2012 z 28. februára 2013, č. k. 13 CoE/180/2012-36 z 2. augusta 2012, č. k. 14 CoE/53/2013-77 z 27. februára 2013, č. k. 12 CoE/23/2013-85 z 27. februára 2013, č. k. 17 CoE/17/2013-70 z 27. februára 2013 a č. k. 1 CoE/30/2013-50 z 26. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 16316/2013, Rvp 16317/2013, Rvp 16318/2013, Rvp 16319/2013, Rvp 16320/2013, Rvp 16321/2013, Rvp 16322/2013, Rvp 16323/2013, Rvp 16324/2013, Rvp 16325/2013, Rvp 16326/2013, Rvp 16327/2013, Rvp 16328/2013, Rvbp 16329/2013, Rvp 16330/2013, Rvp 16339/2013, Rvp 16340/2013, Rvp 16341/2013 a sp. zn. Rvp 16345/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 535/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 27. mája 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Lučenec a jeho uzneseniami č. k. 17 Er/1014/2007-15 z 19. marca 2012, č. k. 5 Er/945/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 5 Er/943/2007-16 z 30. mája 2012, č. k. 5 Er/958/2008-16 z 30. mája 2012, č. k. 5 Er/955/2008-16 z 30. apríla 2012, č. k. 5 Er/941/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 14 Er/614/2007-49 z 22. februára 2012, č. k. 5 Er/614/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 5 Er/1013/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 5 Er/449/2009-11 z 30. mája 2012, č. k. 5 Er/838/2007-16 z 30. apríla 2012, č. k. 17 Er/379/2011-13 z 30. decembra 2011, č. k. 6 Er/957/2010-12 zo 14. decembra 2011, č. k. 8 Er/526/2008-17 z 27. februára 2012, postupom Okresného súdu Revúca a jeho uzneseniami č. k. 3 Er/3387/2008-17 z 2. mája 2012, č. k. 3 Er/3598/2008-63 zo 6. novembra 2012, č. k. 3 Er/693/2010-38 z 8. augusta 2012 a postupom Okresného súdu Rimavská Sobota a jeho uznesením č. k. 1 Er/1883/2006-28 z 23. júla 2012 (ďalej aj „uznesenia okresných súdov“) ako aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami č. k. 12 CoE/25/2013-54 z 27. februára 2013, č. k. 1 CoE/493/2012-34 z 30. novembra 2011, sp. zn. 41 CoE/332/2012 z 30. novembra 2012, č. k. 14 CoE/369/2012-38 z 12. decembra 2012, č. k. 17 CoE/274/2012-38 z 30. januára 2013, č. k. 1 CoE/494/2012-38 z 30. novembra 2012, č. k. 13 CoE/47/2013-92 z 22. marca 2013, č. k. 13 CoE/323/2012-39 z 22. januára 2013, č. k. 17 CoE/223/2012-37 z 29. novembra 2012, č. k. 13 CoE/272/2012-30 z 24. januára 2013, č. k. 15 CoE/5/2013-41 zo 6. februára 2013, č. k. 13 CoE/36/2013-54 z 30. novembra 2011, sp. zn. 43 CoE/47/2012 z 28. februára 2013, č. k. 13 CoE/180/2012-36 z 2. augusta 2012, č. k. 14 CoE/53/2013-77 z 27. februára 2013, č. k. 12 CoE/23/2013-85 z 27. februára 2013, č. k. 17 CoE/17/2013-70 z 27. februára 2013 a č. k. 1 CoE/30/2013-50 z 26. februára 2013 (ďalej aj „uznesenia krajského súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov a v rámci svojej činnosti poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči

sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce vo väčšine prípadov tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise úverovej zmluvy spísané splnomocnencom dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania. V priebehu exekučného konania bolo uzneseniami okresných súdov v sťažovateľkou napadnutých konaniach rozhodnuté o zastavení prebiehajúcich exekučných konaní. Krajský súd na odvolania sťažovateľky svojimi rozhodnutiami potvrdil napadnuté uznesenia okresných súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti označených okresných súdov a krajského súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania. Za relevantné pochybenie v postupe označených okresných súdov a krajského súdu sťažovateľka považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby bolo predtým prerušené konanie, resp. rozhodnuté o návrhu sťažovateľky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) z dôvodu potreby podania žiadosti Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Zároveň poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci

preskúmania ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj práva podľa čl. 47 charty, porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uzneseniami okresného súdu a postupom a uzneseniami krajského súdu v uvedených konaniach, zruší označené uznesenia okresného súdu a uznesenia krajského súdu, veci vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 16316/2013, Rvp 16317/2013, Rvp 16318/2013, Rvp 16319/2013, Rvp 16320/2013, Rvp 16321/2013, Rvp 16322/2013, Rvp 16323/2013, Rvp 16324/2013, Rvp 16325/2013, Rvp 16326/2013, Rvp 16327/2013, Rvp 16328/2013, Rvbp 16329/2013, Rvp 16330/2013, Rvp 16339/2013, Rvp 16340/2013, Rvp 16341/2013 a sp. zn. Rvp 16345/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorým sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2.2 K neprípustnosti sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 16316/2013

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Ústavný súd zistil, že pod sp. zn. Rvp 16317/2013 prebieha na ústavnom súde konanie o sťažnosti doručenej 27. mája 2013, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy, čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Lučenec a jeho uznesením č. k. 17 Er/1014/2007-15 z 19. marca 2012 a postupom krajského súdu a jeho uznesením č. k. 12 CoE/25/2013-54 z 27. februára 2013 a pod sp. zn. Rvp 16316/2013 prebieha konanie o obdobnej sťažnosti doručenej toho istého dňa (27. mája 2013), ktorou sťažovateľka síce napáda len porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru avšak tými istými postupmi okresného súdu a krajského súdu a ich uzneseniami. Z uvedeného teda vyplýva, že dvoma sťažnosťami doručenými ústavnému súde boli namietané porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k zhodným postupom okresného súdu a krajského súdu a ich uzneseniam, čo s prihliadnutím na skutočnosť, že v oboch veciach vystupujú identickí účastníci konania a sťažnosti vychádzajú z obdobnej právnej argumentácie, vedie ústavný súd k záveru o neprípustnosti sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 16316/2013 podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde s následkom jej odmietnutia podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.3 K namietanému porušeniu označených práv ostatnými napadnutými postupmi a uzneseniami okresných súdov

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom.

Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnutý postup okresných súdov a nimi vydané uznesenia o zastavení exekúcie, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto uzneseniam bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, čo sťažovateľka aj využila. Označené uznesenia okresných súdov, ako aj sťažovateľkou namietaný postup, ktorý vydaniu rozhodnutí predchádzal, bol teda predmetom súdneho prieskumu krajským súdom. S prihliadnutím na to bolo preto potrebné túto časť sťažností odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.4 K namietanému porušeniu označených práv ostatnými napadnutými postupmi a uzneseniami krajského súdu

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a to či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučných titulov, ktorými boli rozhodcovské rozsudky rozhodcovského súdu, resp. notárske zápisnice obsahujúce právny záväzok.

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že argumenty sťažovateľky sú v podstate totožné s jej argumentmi, ktoré použila v stovkách iných sťažností, ktoré už riešil ústavný súd tak, že ich vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu potvrdzujúcim rozhodnutia okresných súdov o zastavení exekúcie odmietol ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľka označila len iné konania krajského súdu, postupom ktorého malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv. Zo skoro totožnej argumentácie sťažovateľky uvedenej v jej sťažnostiach možno vyvodit', že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia veci krajským súdom, obdobné závery, ako vo veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, v ktorých vyslovil, že okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá je sťažovateľke známa aj z napádaných

rozhodnutí krajského soudu v obdobných právních vecích (napr. R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998 a R 72/1998 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Pri predbežnom prerokovaní týchto sťažností sa teda ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, napr. uzneseniach sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 303/2012 z 5. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013 a sp. zn. III. ÚS 386/2013 z 28. augusta 2013, ako aj ďalších rozhodnutiach, ktoré skončili odmietnutím rovnakých a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a ich zastavení v stovkách prípadov, pretože rozhodcovské rozsudky alebo notárske zápisnice, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií.

V označených uzneseniach ústavný súd odpovedal aj na argumentáciu sťažovateľky o pochybení v postupe okresného súdu a krajského súdu spočívajúcom v zastavení uvedených exekučných konaní bez toho, aby bolo predtým rozhodnuté o jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP z dôvodu potreby podania žiadosti Súdnemu dvoru na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ako aj na argumentáciu sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej, resp. pred posúdením splnomocnenia udeleného povinným ako absolútne neplatného, nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdného dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013.

Keďže sťažovateľke sú už z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu notoricky známe dôvody, pre ktoré ústavný súd iné jej obdobné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené, nepovažuje za účelné uvádzať podrobnejšie argumenty, pre ktoré dospel k rozhodnutiu vyplývajúcemu z bodu 2 výroku tohto uznesenia, a v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie uvedených rozhodnutí ústavného súdu vydaných v obdobných sťažovateľkiných veciach.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedených dôvodov boli preto sťažnosti ako celok odmietnuté, pričom ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2013